

[Inger Merete Nordentoft.]

oprustning? Er det så vigtigt at bevare de 60 familiers herredømme over verden, at atombomben skal være et lovligt krigsvåben i stedet for at blive forbudt, som giftgassen blev forbudt efter den første verdenskrig?

Man prøver at skyde os i skoene, at vi bekæmper atomvåbnet, fordi Sovjetunionen ikke har atomvåben. Men hør, hvad den første korrespondent, der kom til Hiroshima efter atombomben, fortæller:

„De første symptomer var opsvulmede kirtler, halslidelser og træthed. Når de syge kom til hospitalet, blødte de allerede fra næse, mund og ører. Deres hår begyndte at falde af. „Symptomerne er de samme som ved en yderliggående vitaminmangel,“ forklarede lægen mig, „og i begyndelsen gav vi en behandling med C-vitaminindsprøjtninger. Men så konstaterede vi, at kødet begyndte at gå i forrådnelse dér, hvor vi havde givet indsprøjtningen, og at forrådnelsen bredte sig over hele legemet, indtil patienten døde. Disse syge besidder ingen som helst modstandsevne.““

Eller senere:

„De, der dør, var ikke alle i Hiroshima, da bomben blev kastet,“ fortæller han videre. „Nogle af dem kom med sår, som i begyndelsen syntes at ville heles, men som åbnede sig igen. Andre havde ikke et synligt tegn på legemet. Og atter andre var ikke i byen, da eksplosionen skete, men kom tilbage for i ruinerne at finde deres pårørendes eller deres venners lig, eller hvad der måtte være tilbage af deres ejendele, og så angreb sygdommen dem. Så at sige alle de sårede er døde eller døende.““

Det var dem, der overlevede atombombens fald, men som kun levede kort tid efter.

Alt dette ved man, og derfor er det, at man med gru læser, at en komité, der kalder sig „Den fransk-engelske komité til studium af europæiske spørgsmål“, og hvor der, efter hvad jeg har kunnet få oplyst, endog sidder danske politikere, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, skriver, at det er nødvendigt

„at oprette et organiseret system, der sikrer, at hvis Rusland nogensinde skulle iværksætte et uprovokeret angreb mod et hvilket som helst medlem af Atlantdemokratiet, vil der straks blive indledt et modangreb, hvor stor skade der end måtte være blevet anrettet under det russiske angreb, så at Moskva, Leningrad, Kijev, Odessa, Dnjepr-dæmningen og fabrikkerne i Magnitogorsk nogle få timer

senere praktisk talt vil have hørt op med at eksistere, og at høsten vil blive ødelagt på mange tusind kvadratkilometer mellem Ukraine og Sibirien.“

Ifølge „Berlinske Tidende“ vender rapporten sig imod et forbud mod atom- og bakteriekrigsførsel, fordi „intet andet end frygt for sådanne våben vil kunne afholde en eventuel aggressor fra at fremkalde krig“. Jeg spørger: Støtter det danske socialdemokrati denne udtalelse, eller vil det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) tage afstand derfra?

Da vi kom i går, lå der en bog på vore borde, der hedder „Flygtninge i Danmark“. De sorte fodspor, der går over den, går i dag i Korea. De gik under den sidste krig igennem vort land, men det var ikke vore børn, det var ikke vore gamle, det var ikke vore kære, der trådte dem. Men vi ved, at det kan meget vel blive vore, der kommer til det. Jeg vil minde om, hvad „Finanstidende“ skrev i sin sidste ledende artikel, hvor der stod, at ligegyldigt hvad man iøvrigt mente om krigen i Korea, så kunne man ikke undgå at blive forfærdet over den måde, hvorpå amerikanerne behandlede deres egne allieredes byer og flygtninge. Verden står i dag i en uheldig, en fortvivlet situation, men vi ved allesammen, at folkene ønsker freden, og vi ved også, at millioner af hjem igennem Stockholmapellen har givet udtryk for, at de ønsker freden.

Det er vort lands opgave i De Forenede Nationer at medvirke til freden, men jeg ser forgæves efter en selvstændig dansk udenrigspolitik i de forløbne år. Jeg ser kun en kritikløs løben i hælene på England og USA; det er evneløst, det er ansvarsløst.

Som en af dem, hvis liv det drejer sig om, hvis børns liv det drejer sig om, vil jeg protestere imod denne mangel på en positiv dansk fredspolitik.

Lynnerup Nielsen: Den oprustning, som her skal finde sted, og som har sin oprindelse i Marshallplanen og Atlantpagten, har vi kommunister vendt os imod fra første stund. Vi sagde fra dengang, idet vi ikke var i tvivl om, at den såkaldte Marshallgave ikke er givet os for vore blå øjnes skyld, men den er givet os som noget for noget, og vi mærker nu mere og mere betingelserne i form af den gigantiske oprustning, der langt overstiger landets økonomiske bæreevne. Der er derfor for mig at se ingen tvivl om, at hele dette oprustningsvanvid vil gå ud over levevilkårene for småfolk også i vort land. Ganske vist har den højtærede forsvarsminister sagt, at der ikke skal blive rokket